

[Gudme.]

fejlldbetalinger sted, og det vil der også kunne gøre efter den nuværende metode, men dette, at vi lægger det hos arbejdsgiverne selv, således at de ved modregning i deres kildeskatteindbetalinger selv skal opgive, hvor meget de har krav på i godtgørelse, skulle betyde, at vi rammer tallet helt anderledes nært, end vi var i stand til at gøre med checkudsendelsen i 1974.

Derfor kan vi give tilslutning til, at man nu har valgt denne modregningsmetode. Vi tror, at man derved opnår en bedre ordening, men jeg gentager, som jeg sagde det før: ikke en 100 pct. dækkende ordening.

Med hensyn til det beløb, der skal udbetales, kan jeg være enig i de betragtninger, hr. Christophersen før gjorde om det rigtige i, at vi her kommer så tæt på den dyrtidsportion, som man skal godtgøre, som overhovedet muligt. Med et beløb på lige godt 1.250 kr. når vi den standardiserede dyrtidsgodtgørelse. Det er klart, at det aldrig kan dække for den enkelte lønmodtager nøjagtigt, hvad han skulle have med den standardiserede dyrtidsgodtgørelse, som i gennemsnit vil betyde, at arbejdsgivere modtager det, som de har måttet udbetale som dyrtidsgodtgørelse til deres lønmodtagere.

Med hensyn til perioden har der jo forud for lovforslagets fremsættelse været overvejelser af, om det var muligt at finde en mere praktisk måde end dette at udbetale fra marts til marts, hvilket betyder, at man både i periodens begyndelse og i dens slutning går ind i et kvartal og derved gør kontrolmuligheden vanskeligere. Fra april til april havde rent kontrolmæssigt været bedre end det, man nu vælger. Heroverfor har stået det ønske, at den godtgørelse, man udbetaler, nøjagtigt skal svare til både beløbsmæssigt og tidsmæssigt den dyrtidsportion nr. 2, som arbejdsgiveren kommer til at betale sine lønmodtagere, og dette taler for, at man gør, som man nu gør, nemlig lader godtgørelsen dække perioden fra marts til marts. Det giver større kontrolvanskeligheder, men jeg tror på den anden side, man kan trøste sig med, at kontrollen til syvende og sidst i denne omgang, hvor man har valgt en anden metode, ikke er fuldt så nødvendig, som den var efter 1974-ordningen, fordi det jo er sådan, at den ar-

bejdsgiver, der foretager modregning over for kildeskattedirektoratet af et større beløb end det, han har krav på, måske nok kan komme godt fra det i første omgang, men i anden omgang, hvor det bliver opdaget, vil det efter omstændighederne kunne være bedrageri eller dokumentfalsk, når man har foretaget modregning af et beløb, som man i virkeligheden ikke havde krav på. Derfor tror jeg, man kan trøste sig med, at kontrollen ikke er helt så nødvendig, som den ville være efter 1974-ordningen.

Der er én ting, som der er grund til at sukke over, og det er, at man med den ordening, der nu vælges, og som er parallel med 1974-ordningen ved, at ATP-systemet er prøvestenen for, om man har krav på at modtage godtgørelse eller ej, frasorterer både dem, der er over 67, og — og det er i særdeleshed her, det kniber — dem, der er under 18 år. Det vil sige, at en række lærlinge og ungarbejdere ikke giver deres arbejdsgivere krav på godtgørelse, hvilket enten får til følge, at de pågældende arbejdsgivere vil kunne foretage en prisforhøjelse, eller også at de pågældende arbejdsgivere af egen lomme kommer til at betale dyrtidsgodtgørelsen til disse unge mennesker, og ingen af delene er rigtigt eller ønskeligt.

Vi kunne derfor nok have ønsket, at disse — det drejer sig vel om et antal på ca. 45.000, som er under 18 år — også havde fået godtgørelsen efter et andet system end ATP, hvor de jo ikke er registreret, men de praktiske vanskeligheder er åbenbart så store, at det ikke lader sig gøre. En erklæring på tro og love om, at man beskæftiger sådanne lærlinge, vil i hvert fald medføre et stort kontrolsystem, og jeg forstår, at skatte- og afgiftsministeren har fundet, at et sådant kontrolsystem ikke står mål med de fordele, der her er tale om.

Vi har næsten på forhånd bøjet os for denne argumentation og vil derfor ikke stille ændringsforslag i så henseende, men jeg finder det rigtigt at pointere, at der altså på dette punkt ikke er tale om en fuldstændig parallelitet imellem dem, der får dyrtidsportionen udbetalt, og dem, der bag efter har krav på at hæve godtgørelsen.

Men selv med denne skønhedsfejl finder vi alligevel, at det system, man nu har valgt, er så godt, som vi er i stand til at stille det op, og derfor vil vi under den